

rømme mig, at den aller vigtigste Handling for den udøvende Magt er Valget af Statens Styrelse, og Grundlovens § 13 præciserer dette faa meget bestemtere, som den med aldeles rene og klare Ord siger: „Kongen udnævner og afskediger sine Ministre“, ligesom Grundlovens § 11 siger: „Kongen har med de i denne Grundlov fastsatte Indskrænkninger den højeste Myndighed over alle Rigets Anliggender.“ Altsaa udenfor de Indskrænkninger, som med Hensyn til Lovgivningsvirksomheden er givet i Grundloven, har Kongen jo den højeste Magt, og Flertallet har ikke den allerfjerneste grundlovs hjemlede Ret til de Paastaaende, det fremsætter. (En Stemme: Det er mærkeligt!) Ja, det er mærkeligt for det ærede Flertal, thi det er drevet faa langt bort fra Grundloven, at det ikke mere synes at kunne huske, hvad der staar i den. (Stemmer: Hør!) Ja, det kunde være godt, om de Herrer vilde høre lidt efter, hvad der bliver sagt fra min Side faa vel som faa mange andre Medlemmer fra denne Side; men, som sagt, saaledes er altsaa Stillingen med det ærede Flertal, at det, naar vi Andre stille os paa Grundlovens Grund og holde fast ved den engang af Grundloven etablerede Fordeling mellem Statsmagtens forskellige Bestanddele, da hedder: at vi ere reaktionære, og det er ikke faa underligt, at det ærede Flertal, som bestandig kun hører sine egne Sange gjenlyde fra Benner og Krænder, læser i deres egne Blade og hører paa deres Mæder og derimod affky som Pesten at høre en Røst fra den anden Side, efterhaanden er gledet faa langt bort fra den oprindelige Opfattelse af Grundloven, at det slet ikke længere veed, hvorledes den er. Det samme er Tilfældet, naar vi tale om Folkethingets Deltagelse i Lovgivningsmagten lige over for de andre Deltagere i den. Her vil Flertallet ligeledes vindicere Folkethinget en Forret fremfor de andre Deltagere i Lovgivningsmagten, men hvor findes der i Grundloven den allerfjerneste Hjemmel derfor? (En Stemme: § 48.) Nei, den findes hverken i § 48 eller i § 49 eller i nogen som helst anden Paragraf. Den Gang, den grundlovs Lovgivende Rigsdag forhandlede disse Bestemmelser, da var jo naturligvis det Maal, man stillede sig for, det, at faae den Lovgivende Magt sammensat saaledes, at Landets forskellige Interesser kunde finde en retfærdig og indsigtsfuld Behandling i Lovgivningsmagten; det var det Maal, man stillede sig, og derefter bleve de forskellige Bestanddele af Lovgivningsmagten dannede. Naar man med Hensyn til Folkethinget havde den Tanke for sig, at dets Repræsentanter, som ere fremgaaede ved umiddelbare Valg af Folkets store Masse, maatte tilføre den Lovgivende Magt en stor Fond af praktisk Erfaring og Indsigt om Alt, hvad der bevægede sig i Folkets store Mængde, saa havde man ved Siden deraf stillet i Landstinget en anden Magt, der paa en Maade skulde kontrollere, hvorvidt den Folkethinget saaledes givne

Indflydelse paa Lovgivningen allevegne var slet med den Retfærdighed og Besindighed, som Statens Interesse fordrer; men deri ligger aldeles ikke, at den ene af disse Dele af Lovgivningsmagten skulde have nogen som helst Forret fremfor den anden, de have hver sin Opgave, hver sit Maal og hver sine Interesser at værne om, og den enes Tilslutning behøves lige faa vel som den andens til ethvert Lovgivningsværk. Dersom der kunde være nogen som helst Tvivl derom. . . (Ordføreren: Det er der ikke!) Ja, men saa har Folkethingets Forret heller ikke Noget at støtte sig til. Naar de Herrer tale om, at det, at Finantsloven først skal forelægges Folkethinget, er en Anerkjendelse af Folkethingets Forret, maa jeg paa det Bestemteste benegte det. For det Første maa vi jo erindre, at denne Bestemmelse som alle de øvrige, jo kun har det Formaal at tilveiebringe den heldigt mulige Fremgangsmaade med Hensyn til Lovgivningsarbejds Behandling. Ligesom Regjeringen er den første, som har haft Finantsloven under Behandling, idet den skal udarbejde og forelægge den for Rigsdagen og der skal igjennem dens Forslag til Finantsloven naturligvis fremsætes alle de Krav, som Regjeringen formener, at der fra Statens Side vil være at fyldestgjøre i det forestaaende Finantsaar, saaledes er det aldeles naturligt, at Folkethinget, der er valgt af Folkets store Masse og har bragt de umiddelbare friske Indtryk ind i Salen af, hvad der bevæger sig i Folkets store Masse, kom til at udøve sin Indflydelse paa Finantsloven, før den er undergaaet yderligere Behandling og dernæst gaaet til Landstinget, for at Landstinget kan udøve sit kontrollerende Tilsyn med, om Folkethinget har varetaget almindelige Retfærdigheds- og Billighedskrav og i det Hele, hvad der fra den Lovgivende Magts Side er at iagttage i saa Henseende, men i det Dieblit, Landstinget har en anden Mening end Folkethinget, ere de fuldstændig ligeberettigede. Det viser jo § 53 i Grundloven faa klart som noget, thi idet den omhandler, hvorledes man skal forholde sig i Tilfælde af, at Thingene ikke blive enige, stiller den de to Thing faa fuldstændig ligeberettigede, at den ikke nævner Thingene anderledes end saaledes; at, naar Lovforslaget er vedtaget i det ene Thing, bliver det i den Form, hvori det er vedtaget, at forelægge det andet Thing; den nævner ikke engang de to Thing med forskellige Navne til Forskiel fra hinanden, og i det Dieblit, de til Slutning ikke kunne blive enige og der skal vælges Fællesudvalg, indrymmes der Landstinget aldeles det samme Antal Medlemmer som Folkethinget i dette Udvalg. Det er en fuldstændig Erkjendelse af Thingenes Ligeberettigelse, thi ellers kunde Grundloven naturligvis her have sat Forskiel paa det Antal Medlemmer, som Folkethinget og Landstinget kunne sætte ind. Saaledes forekommer det mig, at Folkethinget favner enhver-